

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΗΜΕΡΑ

B'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Α! δὲν τὸ πιστεύετε; εἶπε ἡ Δήμητρα πρὸς Ἀχιλλεῦ. Μὰ τότε δὲν μ' ἀγαπάτε καὶ σεῖς! Ἄν μ' ἀγαποῦσατε, θὰ τὸ πιστεύατε ἄμεσως. Ψέμματα λοιπὸν μοῦ εἶπατε, κοιλτικέμεντο, πὺς οἰσθάνεσθε μαζί μου τόση εὐχαρίστηση, ὅση κα' ἐγώ!

— "Ὅχι, δὲν σὰς εἶπα ψέμματα!...
— Τότε μ' ἀγαπάτε!... Ἐλάτε, μὴν εἶστε καλῶς!... Πῆτε μοῦ τὸ καὶ σεῖς, ὅπως σὰς τόπα ἐγώ!... Ὅθι μὲ καμῖν' εὐτυχισμένη! θὰ γίνετε καὶ σεῖς! Ἐἴνε τόσο ὠραῖο ν' ἀγαπήσῃτε δυὸ ἄνθρωποι σὲ μὴν ὥρα, καὶ νὰ τὸ ποῖν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἄμεσως, στὴν ἐξοχή, στὴν ἐρημίαν, οἱ δυὸ τοὺς κάτω ἀπ' τὴ σκά' ἐνὸς πύξου, μερσοτὰ στὴ θάλασσα!...
Ἐλεγε δὴτοι, μὰ τὴν ἀλήθειαν: αὐτὸ ἦταν ὠραῖο! Καὶ οὐ νὰ τὸ ἀναγκάσῃτε ἐπιτέλους κα' ὁ ποιητὴς, γύρωσε καὶ τὴν κοίταξε μ' ἐρωτα. Οἶτε χρειάστηκε νὰ τῆς πῆ λῆξη: Ἐκεῖνη τὴ διάβασε σὰ μάτια του δια. Κα' ἀγαλλιάζοντάς τὸν ἀπότομα, ἔαρκινα, ἔαρκινη τὸ πρόσωπό τῆς σὸ ἀπῆδος τὸν καὶ ψυφῆσε:

— Μ' ἀγαπάτε!... μ' ἀγαπάτε!... Ἄ, τὴν εὐτυχισμένη πού εἰμαι!...
Τὴν ἔβλεπε μαλακά, τὴν τράβηξε ἀπὸ πάνω του καὶ τὴν ἔκαμε νὰ σταθῆ κοντὰ του καθιστή, ὅπως πρῶτα.

— Ναι, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπῶ!...
Πὺς μπορεῖ νὰ μὴν ἀγαπᾷ κανεὶς ἕνα κορίτσι πού ἔχει τέτοια μάτια;... Ἄλλὰ... πάμε τώρα κάτω, σὰς παρακαλῶ!... Παρατήρησαμε δὲ πάνω καὶ δὲν ἔβλεπε...
Καὶ σηκώθηκε. Σηκώθηκε μαζί του καὶ κεινῆ.

— Καλῶ, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ μ' ἀγαπάτε... Μὰ σταθῆτε πρῶτα: Μ' ἀγαπάτε ἀλήθεια;
— Θέλετε νὰ σὰς τὸ ξαναπῶ;
— Ναι, θέλω! θέλω!
— Σὰς ἀγαπῶ!
— Κα' ἐγώ!...
Ἐφοῦσε τὰ χέρια τῆς σποῦς ὤμων του, ψῆλωσε καὶ γοργὰ τὸν φίλησε σὸ σῶμα. Τὴ φίλησε κα' ἐκείνος. Τότε τὸν ἔβλεπε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ κάτω.

— Τώρα πάμε, τοῦ εἶπε: δὲν μὲ μέλει!

— Μὰ ἐλάτε λοιπὸν! Τι γίνετε σεῖς;
— Καλὰ ντέ, ἐδὲ εἰμαστε! Φοβηθήκατε μὴ σὰς ἐτρωγῆ ὁ λύκος; Ἐτομαζόνταν τόση γὰ καλῶμα. Ἄντρας καὶ γυναῖκες ἔχαν φοροῦσαι ἀπὸ μέσα τὸ μετανερό τους. Ὅθι γδύνονταν, θὰ κοιλτικέμεντο ὅσο ἤθελαν, ἔπειτα θάδωκαν στὴν ἀμμουδιά, θὰ ξαπλώνονταν, θὰ στέγνωσαν καὶ θὰ σπρονόνταν γὰ τὸ γέμια. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόγραμμα. Πολλοὶ ἔχαν καλὸς γδύθει. Μερικοὶ ἔχαν πέσα καὶ στὴ θάλασσα. Κα' ἀπὸ τοὺς πρώτους ὁ Ἄντρας, πού ἔλεγε μανία, κα' ἀκόμα πού δὲν ἤθελε νὰ δεῖξη τὸν πειράζε πολὺ ἢ ἀπεριφρόνηση τῆς ἀρεθωσιμακάς του...
— Ἐσεῖς θὰ κοιλτικέμετε; ρώτησε ἡ Δήμητρα τὸν Ἀχιλλεῦ.

— "Ὅχι!
— Γιατί;
— Ἐφαγα πολὺ τὸ πρωὶ καὶ φοβάμαι... ἢ μοῦ ἔρθη καμιά συγκοπή.
— Ἐλάτε δά!... Μήπως δὲν ἔφαγαν κα' οἱ ἄλλοι;
— Ἐἴνε κατὰ τοὺς ὀργανισμοὺς... ὁ δικὸς μου...
— Καλὰ, ἀφοῦ φοβάσθε, δὲν σὰς βιάω.
Ἡ Δήμητρα λυπήθηκε, μὰ ὄχι καὶ τόσο πολὺ. Μὰ καὶ τῆς εἶπε πὺς τὴν ἀγαπᾷ, δὲν πειράζε πού δὲν θὰ κοιλτικέμεναι τώρα μαζί. Κα' ἄρχισε

νὰ πετᾷ τὰ φουῖα τῆς, σὸ μέρος τῆς ἀμμουδιάς πού εἶχε διαλέξει, ὡς πού ἔμεινε μὲ τὸ κοστούμι πού μίανον. Ἐπειτα γόρσε τὸ σκουφίον τῆς κα' ἕνα λεγάρι πένδα, πού τῆς τάδωσε ἡ μιμιά τῆς ἀπὸ ἕνα καλῶδι. Ἐτομα!...
Ἄλλὰ τὸ ἴδιο ἔκανε, λίγο πὸ πέρα, κα' ὁ Ἀχιλλεῦς.

— Πτά; καὶ μετανεοῦσατε; τοῦ φώναξε.
— Ὅχι, ὄχι!
— Γιατί γδύνεστε λοιπὸν;
— Μὰ... θὰ κάμω ἀπλὸς ἡλιοθεραπείαν. Κα' βίως ἀργότερα... ἄμα περάσῃ καμιά ὥρα...
— Καλὰ ὀρεθονῆ!
Ἡ Δήμητρα μῆκε στὴ γρηχὴ θάλασσα, προχώρησε περπατώντας ὡς τὰ βαθιὰ κα' ἄρχισε τὸ καλῶμα. Ὁ Ἀχιλλεῦς, γιννὸς κα' αὐτὸς, μὲ τὸ μετανερό του, ξαπλώθηκε στὴ ζεσθὴ ἄμμο νὰ κάνη τὴν θεραπείαν του...
Στὴ θάλασσα, οἱ κοιλτικέμετες χαλῶσαν τὸν κόσμο. Κινηγητὰ, πεζήματα, μακροβούτια, γέλια, ξεφρονιτὰ, Ὁ στόχος ἦταν ἡ μιχρή Ἡρώ, ἡ χοντροπέλλα, πού εἶπε γίνε μὰ καλῶμα μέσα σὸ κόκαλο κοστούμι τῆς. Τὴν ἀρπάζαν, τὴ βοῦτοῦσαν, τὴ σπῶσαν ψηλά, τὴν πετοῦσαν. Ἐλεγε κα' ἔπαθε ἡ κακομοῖρα νὰ ξεφύγῃ τοὺς ἐπνίχτες τῆς καὶ νὰ τρεῖξῃ κοντὰ στὴ Δήμητρα, ἔπνιγνται προστασία, ζωηρότερος ἀπ' ἄλλους ἦταν ὁ Ἄντρας. Κα' ἀλήθειαν, σοῦκανε χαρὰ νὰ τὸν βλέπῃ μὲ τὸ καδρό του, τὸ ἰσοκαμένο καὶ σοβαρὸ κορμί, νὰ κάνη ἄλλες ἐκείνης τῆς τρέλλες μὲσ' σὸ ναρὸ, εὐθιως, ἀκούρηστος καὶ κοιλτικέμετος πρώτης. Κα' ἄλλες φορὲς ἡ Δήμητρα τὸν εἶπε ἰδεῖ με π α ἰ ε — μ ἰ ἔ τ, μὰ σήμερα τῆς φανόνταν κατὰ ἔκταστο, ὑπερβολικό. Τὴ εἶπε πῶδα; Τὸν τρέλλανε ἡ σκηνὴ πού τοῦ εἶχε κάνη ἀπὸ αὐτοκίνητο κα' ἡ ἐξαφανισθὴ τῆς καπῶτι μὲ τὸν Ἀχιλλεῦ; Ἡ ἦθελε νὰ τῆς κάνη ἐπίδειξη, νὰ τῆς δεῖξη πὺς καλῶτερος ἦταν ἀπ' τὸν ἄλλον, τὸ μαλθακὸ, τὸ φραγῶ, πού χώνεκε ξαπλωμένος στὴν ἄμμο;

Ναί, ὁ Ἀχιλλεῦς βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέση, στὴν ἴδια σπῶση. Ἡ Δήμητρα, κοιλτικέμενη, τώρα πρὸς τὴν Ἡρώ, τὸν εἶπε καὶ τὸ φώναξε:

— Ἐ!... ἀκόμα;... Ἐλάτε λοιπὸν πρὶν βρογῆτε!...
— Τώρα! τῆς ἀπεκρίθηκε.

Καὶ σηκώθηκε. Μ' ἀπὸ νὰ πῆσῃ στὴ θάλασσα, περπάτησε στὴν ἀμμουδιά καὶ σκαρφάωσε σ' ἕνα βοξο. Ἄδεν θὰ ἔξοχ καλῶμα, σὶλλογίστηκε ἡ Δήμητρα. Ναί, αὐτὸ θὰ εἴνε!... Μὰ γιατί γδύνθητε λοιπὸν; Για νὰ μὴς δεῖξη τ' ὠραῖο τὸ σῶμα;... Κα' ὅμως εἴνε ὠραῖο! Ἐλεγε δὴτοι νὰ τὸ δείξη!... Ἄχ, ἀδερφε! Ἐνας ἄντρας πρέπει γάνα καὶ κοιλτικέμετες; Ἄν φανῆ τὰχα νάνα... ποιητῆς!᾽

Ὁ Ἄντρας δὲν ἦταν αἴσιμα! Ἐνας πεζότατος τραπεζιάδης ὑπὸ λῆλος, πού δὲν ἤξερε πὰνὰ νὰ γράφῃ ἀριθμοὺς. Ἐλεγε βέβαια καλὸ μισθὸ, προσιωαγῆ, μέλλον καὶ κοινωνικὴ ἐξασφάλιση. Ἐπειτα; Καμιά δόξα, καμιά ἀγῆλη! Ἐνας κοινὸτατος ἀνθρωπάκος, νοικιακῆς... σὰν τὸν πατέρα τῆς!

— Φτάνει σας καλὸ! ἐβγάτε! μεσημέρι!...
Ὅσοι δὲν κοιλτικέμεναι —διὸ καμιάδες, ἕνας μπακαλῆς, μὰ γεροντοκόρη— ἐτομαζαν τὸ γέμια. Τὸ κοιντὰν κοιντομαγεῖρεταν, πού δὲν ἦταν παρὰ μὰ παρὰ, τοὺς ἔδωσε παρτέμα, κερκέλες καὶ σερβιτῆμα. Ἐστρωσαν στὸν πνευκῶμα, μέσα στὴν πρασιναῖα καὶ ἀπὸ σκιά. Ὅθι πρῶταν τὰ φραγῶ, τὰ γλικά καὶ τὰ φροῦτα πού ἔχαν πάρει μαζί τους. Ἀπὸ τὴν παρὰ γὰν μόνον

Ἐτομα!...

ρετοινάτο, κομμάτι σοφίας και... το λογαριασμό!

— Έπατέλους βγήκαν, και τελευταίος ο Άνδρέας. Ήλιόστρατα, στέγνωσαν σ' ένα τέταρτο της ώρας — κοουδόνια! — και νύβησαν. "Ετομοι και πενηταμένοι σά να μην είχαν φάει τρεις ημέρες!

— Άλλά μέσα σ' αυτή τη φασαρία, η Δήμητρα, παρθένα, είχε μιά σπρηνοίλα με τη μαμά της.

— Νά μην κόρης πάλι τὰ ἴδια με τὸν Αἰμίλο; τὴ μάλωσε. "Εγνες ρεζίλι! Νᾶξεραι, κοροθιά σου σὺ πάτησον! "Ετσι κάνουν τὰ κορίτσια;

— Καὶ τί ἔκαμα; ἀποκρίθηκε αὐθάδικα ἡ Δήμητρα. "Εξοχή εἶνε, ἐκδορμή ἔμασπε. Δὲν μποροῦσα νὰ πᾶω λίγο παρῆπατο μ' ἕναν..... φίλο ποὺ ἀδερφοῦ μου;

— Μποροῦσαι, ἀλλὰ ὄχι νὰ λείψης, νὰ χαθῆς μαζί του τόσες ὧρες!...

— Σιγά!...

— Ναι, σιγά! "Αν τὸ ξανακόνης, θὰ τὸ πῶ τὸ βράδυ τοῦ πατέρα σου καὶ νὰ τὸ ξέρης!

— Καλύτερα νὰ τοῦ πῆρε... νὰ μ' ἀπαλλάξῃ πα ἀπὸ τὸν Άνδρέα;

— "Ω! τί θὰ πῆ αὐτό; σοβαρά;...

— Θὰ πῆ, σοβαρότατα, πὼς ὁ Άνδρέας δὲ μ' ἀρέσει καὶ δὲν θὰ τὸν πᾶω ποτέ!

— Ἡ γοῦ ἔθλωσε.

— Νά μου κόρης τὴ χάρη! .. Αὐτὸ νὰ πὼ πῆς τοῦ πατέρα σου ἐσύ! Μὴ μ' ἀνακατεύεις με πῆς παλαβομάρες σου!...

— Αὐτοῦ ἐκεῖ! ἔπειθ' αὐτὴ φώναξε τότε ἕνας ἄλλος!... "Αφροῦ με! δὲν εἶνε ὦρα γὰ κοουδόνες..... Στὸ σᾶτι τὰ λέμε!.....

Τῆς γύρισε τὴν πλάτη. Κι ἡ Δήμητρα ἔγυωσε πάλι πὸν Αἰμίλο. Εἶχε ντυθεῖ μ' αὐτὸς καὶ σουλασοῦσε μπροστὰ στὸ στρωμένο τραπέζι.

— Σπεγνώσατε καλά; τὸν πείραξε ἡ Δήμητρα. Ἐλάτε τώρα νὰ καθήσουμε... κοντά—κοντά....

— Ἐκεῖνος ἔκαμε τὸν ἀνόρεχτο.

— Ἀπὸ τώρα στὸ τραπέζι;... Δὲν πενῶ καθόλου!

— "Ω! ἀπόρησε ἡ Δήμητρα. Ἀκόμα δὲν χωνέψατε ποὺ προῖνο;... Μὰ τί ἀνθρώπος εἶστε σεῖς; Δὲν κολιμπάτε, δὲν πρῶτε, δὲν....

— "Οχι δά! πρῶο... θὰ φράο!....

— Σ' αὐτὸ δὲν τὴ γέλασε. Κάθισε στὸ τραπέζι κοντὰ πῆς μ' ἔφαγε.... τὸν περὶδρομο. "Αν καὶ με τὸ ἴδιο ἀνόρεχτο φῶρος—ἔτσι, σά νὰ τοῦ ἐπιβάλλον μῆρος ἀγγάρεα— ὁ ποιητὴς καταδόχθηε ἀλόγητα. "Εκεῖ πὸν ἔλεγες πὼς τέλειωσε, ξανακόρησε. Κι ἔκανε γενναία.

— Μὰ δι' μοῦ λέτε πὼς εἶστε φαγάς; τὸν πείραξε πάλι ἡ Δήμητρα. Καὶ δὲν πενοῦσατε καλά... Φαντάζομαι τί θὰ πρῶγατε, ἂν ἴσασατε καὶ πενηταμένους, ὅπως ἐμεις!

Καὶ συλλογιόταν: «Ὁμοιωσένος δὲν ξέρει κολήμα! Γ' αὐτὸ δὲν ἔπεσε στὴ θάλασσα, ὄχι γιὰτι φοδόναν μὴν ποῦρη σιγκατῆ!... Αὐτὸς; Βάζω στοίχημα πὼς θὰ πενοῦσε καὶ πρὶν ἀπὸ δύο ὧρες!... Πὼς πρῶο! καταδόθηα εἶνε!... "Ε, μὰ φουκά! Τάτοιο σᾶμα θέλει νὰ τραφῇ. Χαλάμ του!.....

ΜΙΚΡΕΣ ΛΥΠΗΤΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΑΡΜΟΝΙΟ

Μιά φορά μ' ἕναν καιρό, ζῶσε σὲ μιά πολιτεία τῆς Δύσης ἕνας τεχνίτης ποὺ ἔφτιασε με τέχνη ἀσύγκριτη ἐκκλησιαστικὰ ἄρμονια. Κάθε καινούργιο ποὺ ἔκανε, ἦταν τελευταῖο ἄτ' τὰ προηγουμένα καὶ στὸ τέλος μάλωπα καθόρθως νὰ κατασκευάσῃ ἕνα ἄρμονιο ποὺ εἶχε τὴ θαυματουργὴ ἰδιότητα νὰ παῖθ' μόνο του, χωρὶς νὰ τὸ ἀγγίξῃ κανεὶς, ὅραμα νυχτὰκὰ πραγματοποιῶ, ἂν ὁ γαμῆρός καὶ ἡ νύφη ποὺ ἔμπαναν στὴν ἐκκλησία γὰ νὰ στεφαναθοῦν, ἐννοῦσαν μεταξὺ τους ἀληθινὴ ἀγάπη.

Ἄφου τὸ καθόρθωσε αὐτὸ, ὁ τεχνίτης πῆρε ἕνα γίφω διὰ τὰ χωρὰ τῆς περιφέρειας μ' ἄτ' ὅλες πῆς κατέλλεσε ποὺ βόηκε, διάλεξε ἐκεῖνη ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ καλύτερη καὶ πὼς τὸν ἀγαποῦσε εὐλαχρὰ. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρό, τὴν ἄραβωνιάσθηκε καὶ τὴν ἔφερε στὴν πολιτεία γὰ νὰ τὴ στεφαναθῇ.

Ἡ μέρα τοῦ γάμου ὄρισθηκε γοῆγορα μ' ἄμα ἔφτασε, οἱ συγγενεῖς μ' οἱ φίλοι συνόδευσαν τὸ γαμῆρο καὶ τὴ νύφη στὴν ἐκκλησία, ὅπου θὰ γινόταν τὸ μυστήριον. Στὸ δρόμο ὁ τεχνίτης δὲν συλλογιόταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὸ θαυμαστὸ τὸν ἄρμονιο καὶ καμάρωσεν με τὴν ἰδέα πὼς θὰ ξηλαζόντουσαν οἱ προσωπικοῦμενοι δταν θ' ἀκούοναν τὸ ἄρμονιο νὰ παῖθ' μόνο του.

Πὼς μεγάλη βίως ἦταν ἡ ἐκπέθη μ' ἡ θλίψη του, διὰ τὴ στιγμή ποὺ ἡ γαμῆλος κομῆτὴ μπῆκε στὴν ἐκκλησία, εἶδε πὼς τὸ μουσικὸ του ὄργανο ἔμεινε ἄφωνο. Ἡ τελετὴ τέλειωσε χωρὶς μουσικὴ μ' ὁ γαμῆρός γύρισε στὸ σᾶτι του μελαγχολικός καὶ σκεφτιλός. Ἄφου τὸ ἄρμονιο δὲν εἶχε παῖθῃ, αὐτὸ φανέρονε πὼς ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Βαθρὰ ἀπογοῆτευσε τὸν κυριεῖο τότε μ' ἄμα σκετιεῖταισε παρῶπις τὴ γυναῖκα του, ἔφηνε ἄτ' τὸ σᾶτι κρυφὰ καὶ ξηνητεῖταισε τὸ τόπο μαζοῦ.

Ἐκεῖ ἔπασσε δουλειὰ μ' ἔμεινε ἀκορετὰ χρόνια, χωρὶς νὰ θυμάται στὸ μεταξὺ ἡ νὰ ἐπιβητὴ τὴ καινὴν. Στὸ τέλος βίως, μιά μέρα, σὶν νὰ ξύπνησε ἀπὸ βαθὴν ἔπνο, ἄρχισε νὰ συλλογιέται καὶ νὰ νοσταλγῇ τὴν παρατημένη τὴν γυναῖκα καὶ νὰ θέλῃ νὰ γυρῖση στὴν πατρίδα του. Ποῦήσε λοιπὸν διὰ ὅσα εἶχε καὶ ξεκίνησε ἀμέσως γὰ νὰ γυρῖση στὴν πατρίδα του.

"Υποσὸ' ἀπὸ ταξίδι κἀμπιστον μπῆον—γιὰτι εἶχε ξηνητεῖται πολὺ μαζοῦ— ἔφτασε εἰς τέλος στὴν πολιτεία του. Μὰ κατὼς ἔμπανε μέσα σ' αὐτὴ, τὸ πρῶτο ποὺ ἀπάντησε μπροστὰ του ἦταν μιά κηδεῖα.

Ρώτησε τὸς συνοδοῦς τοῦ λεψάνου γὰ τὸν πεθαμένο καὶ τοῦ ἀπάντησαν πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα ἐνὸς ὄργανοποιοῦ, ὁ ὅποιος πρὶν ἀπὸ περὶ δύο χρόνια τὴν εἶχε ἀρήσει κρυφὰ μ' εἶχε φῆται γ' ἄγνωστη χώρα.

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν εἰδηση, ὁ ξένος ἄρχισε νὰ κλαῖν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανερώσῃ.

— Οσοὶ ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεῖα, νόμισαν πὼς θάταν κανέναν ἄτ' τοῦς φτωχούς ποὺ ἔλειπσε ἡ πεθαμένη καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν ρώτησαν πὼς ἦταν.

Τέλος τὸ λεψάνο ἔφτασε στὴν ἐκκλησία. Μόλις βίως αὐτοῦ ποὺ τὸ κροῦτοσαν τὸ ἔμπαναν μέσα, τὸ ἄρμονιο ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ ξηνητεῖταισένος τεχνίτης, ἄρχισε νὰ παῖθ' μονάχο του μ' ἕναν ἴχο τόσο μελωδικό, ποὺ ὅλοι νόμισαν πὼς ἀκούοναν οὐράνα μελωδία.

Ὁ τεχνίτης τότε ἀκούτησε σιωπηρὰ σὲ μιά κολώνα, σταύρωσε τὰ χέρια του μ' ἔκλεισε τὰ μάτια του, ἐνὸ δάκρυα χωρὶς κινλοῦσανε σὰ μᾶγουλά του.

Καταλάβαινε τώρα πὼς ὁ Θεὸς εἶχε ἀλλάξει τὴν καρδιὰ τῆς γυναῖκας του καὶ τὴν εἶχε κάνει νὰ νοσητὴ ἀγάτῃ γι' αὐτὸν μόνο ἄμα τὸν ἔχασε... Μὰ τώρα, ἀλλοίμονο, ἡ γυναῖκα του ἦταν ἐκεῖ μπροστὰ τοῦ πεθαμένου...

"Ἐξάρνα, ἡ μουσικὴ σταμάτησε καὶ τότε ὁ ξένος, ποὺ ἦταν ἀκομπαμένος στὴν κολώνα, σιωπώτασε κάτω ἔξωρὸς. Οἱ ἄλλοι ἀπὸ γύρω ἔφρεξαν νὰ τὸν σπᾶσουν, ἀλλὰ ἦταν ἀγά.

Ὁ ξηνητεῖταισένος τεχνίτης εἶχε πεθάνει. Εἶχε πεθάνει ἄτ' τὴν πολλὴ σιγκατῆ του καὶ πῆγανε τώρα ν' ἀνταμώσῃ τὴ δυστυχισμένη τὴν γυναῖκα καὶ ν' ἀγαπηθῇ μαζί της στὸν ἄλλο κόσμο, τὸν κόσμο τῶν ψυχῶν....

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΤΟΜΑΖΕΟΥ

- Ἡ ζήλεια εἶνε θαυμασιμὸς μαζί με θλίψη.
- Στὸν ἔρωτα ὁ ἄνθρωπος εἶνε πὸ ἐπιπόλαιος ἄτ' τὴ γυναῖκα.
- Ὅταν δὲν σὰς ἀγάπα ἕνας ἄνθρωπος, μὴ ρωτᾶτε αὐτὸν τὸν ἴδιο νὰ σὰς πῇ ποῦ γιὰτι. Ρωτῆσατε μάλλον τὸν ἐαυτὸ σας.
- Πιὸ πολὺ ἡ ὀροῖότης, παρὰ ἡ χρησιμότης τὸν πραγμάτων ἀνωφάνει τὴν ψυχὴ πρὸς τὸ Θεό.
- Δυσκολώτερο εἶνε νὰ κρύψῃς μιά ἐνάρετη πράξη, παρὰ νὰ τὴν ἐκτελέσῃς.
- Ἡ περιέργεια εἶνε ἐνοχλητικὴ ὅσο μ' ὁ βίχας.
- Πολλοὶ κάνουν τὸ καλὸ, μόνο καὶ μόνο γιὰτι οἱ ἄλλοι δὲν τοῦς κῆνον κακό.
- Ὁ πὸν ἐγκαταλειμμένος ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ποὺ ἐγκαταλείπει ὁ ἴδιος τὸν ἐαυτὸ του.

